

Пентагон долази као газда

Јула 1914. године, после убиства надвојводе Франца Фердинанда у Сарајеву, Србија је одбила да дозволи Аустро-Угарској да ова на српској територији води судску истрагу.

Русија је сматрала захтеве Аустро-Угарске према Србији за напад и увреду своје части. Тако је почео Први светски рат. Још је свеже то предање! Недавно, Скупштина Србије је ратификовала три споразума са САД, према којима Србија у суштини постаје зона неограниченог господарења Пентагона. На пример, ратификован је споразум који ослобађа „Јенкије“ од одговорности за смрт, или наношење телесних повреда било коме (!) на територији Србије (узгред буди речено, истоветне обавезе је прихватила и Црна Гора). Опрема и техничка средства – која припадају како Пентагону, тако и приватним војним компанијама САД – не могу бити подвргнута царинском или било каквом другом прегледу српских власти. Разне барабе сада могу без икакве контроле да допремају у Србију било шта – укључујући разне видове наоружања, опасне материје, итд., као и да на територији Србије граде објекте у складу са својим законодавством.

Београд је пристао да Американцима уступи низ важних објеката ради стварања војних база (између осталог и радарску станицу на Копаонику). Стварање војне базе САД у Новом Саду, главном граду Војводине, представља корак у правцу њене даље суверенизације и одвајању од Србије.

Други документ одређује права и привилегије армије САД у Србији. Али, најпогубнији је „Споразум Владе Републике Србије и Владе САД о заштити статуса и коришћењу војне инфраструктуре Републике Србије“. Током целе године, Министарство одбране Србије скривало је овај споразум од јавности.

Како се у преамбули истиче, овај споразум се закључује како би се „поделила одговорност за подршку оружаним снагама САД (укључујући и приватне војне компаније – И.М.) које се могу наћи у Републици Србији“. Србија бесплатно пружа Сједињеним Државама своју војну и цивилну инфраструктуру. Персонал САД може слободно да улази у Србију, и да је напушта, на

основу личних исправа које су издате у САД. Американцима се поклања статус недодирљивости: њихови ваздухоплови, возна и пловна средства не подлежу контроли.

Посебно понижавајући члан 9 предвиђа да се „стране одричу да међусобно потражују било какве надокнаде штете за оштећења, губитак, или уништавање имовине било које од страна, телесне повреде или смрт персонала“. У суштини, амерички „командоси“ добијају право на некажњена убиства на територији Србије. Осим тога се истиче да ће се „захтеви трећих страна за надокнаде штете или за губитке изазване деловањем персонала САД, решавати у складу са законима и правним нормама САД“. То значи да се и у том случају јурисдикција Србије замењује јурисдикцијом САД. Бисер „законодавства“ је одредба којом се унапред објављују неважећим они споразуми које би Србија покушала да потпише са другим земљама, а који би у било чему негативно тангирали интересе САД.

НАТО путује без виза

Као што видимо, поколење „новосрба“ дозвољава странцима да им чине све што им (њихова – страна) душа пожели. Нажалост, и поколење „новоруса“ има исто тако бедну представу о „националном поносу“. Паралеле напосто ужасавају. На пример, у мају 2007. године, Државна Дума је, испуњавајући препоруке Савета НАТО, ратификовала „Споразум држава-учесника Северноатлантског уговора и других држава које учествују у програму *Партнерство за мир*“, о статусу њихових [оружаних] снага“. Говорећи отворено – о акцијама НАТО трупа на територији Руске Федерације (РФ). Чак је и либерална штампа у том времену истицала у насловима: „Дума је увела безвизни режим за НАТО.“

Подсетићу на основне одредбе документа. Натовски војници, при уласку и изласку преко граница РФ су ослобођени од пасошко-визног режима, имиграционе контроле и регистрације; цариници немају право да проверавају њихове званичне документе, они имају право бесцаринског увоза опреме. Русија нема право да захтева надокнаду материјалне штете, ако ју је починио натовац „при испуњавању службених обавеза“. Према таквој VIP особи не могу бити примењене процедуре ради извршења било којих судских пресуда у односу на „питања која су у вези са испуњавањем службених дужности“. Сва спорна питања и узајамне претензије мора решавати руководство НАТО, без њиховог подношења на разматрање било којој спољној правној инстанци. Из овог произлази да војна лица НАТО, ако изврше злочине на територији Русије (а вероватноћа за то је врло велика), не могу бити позвани на кривичну одговорност пред руским судовима! А овај – очигледно антиуставни „закон“ – подржало је 328 посланика!

У априлу 2008. године, Русија и НАТО потписују договор о „**бесплатном транзиту невојних терета**

у Авганистан, преко територије Русије“. Како је Дмитриј Рогозин, представник Русије у НАТО-у, објаснио агенцији РИА „Новости“: „Реч је о одлуци да се пружи подршка *Међународним снагама за учвршћење безбедности у Авганистану*, преко железничког транзита терета који није намењен војној употреби – углавном хуманитарних.“ Што ти је лакеј тај Рогозин: каквим ли је невиним еуфемизмом заменио име злочиначке војне организације. Ма, ваш вољени НАТО помаже безбедности у Авганистану баш као и што је Чикатило

[\[1\]](#)

помагао безбедности жена у свом граду (па, и он је ловио самог себе, носећи на рукаву ознаке полицијског помоћника). Добро се каже: стид није дим – не нагриза очи.

Почетком 2009. године следи нови уступак: руске власти дају сагласност за транзит преко своје територије за први железнички ешалон из Литваније у Авганистан – прецизирам: **за бесплатни транзит ВОЈНИХ материјала!** То је, ипак државном секретару САД, Хилари Клинтон изгледало недовољно – њој је потребан **бесплатни транзит ОРУЖЈА!**

Према извештају новина „Совјетска Русија“ (7.03.2009), она се спремила да „строго поразговара“ са министром иностраних послова РФ, С. Лавровом, желећи да постигне да „војни терети, укључујући и оружје, ускоро крену у Авганистан како копном, тако и ваздушним путем... Осим тога, од Русије се очекује активнији допринос рату у Авганистану, и то – што активније, то боље“. Ето – како се размахала!

Трагедија долине Сват

Да ли је Хилари Клинтон строго поразговарала с нашим министром? Велика је то тајна. Међутим, извештаји о даљим догађањима просто потресају уобразиљу. На популарном сајту НСПМ, 10. јуна појавио се [чланак адвоката Стефана Каргановића](#), познатог у међународним круговима, који је – позивајући се на арапско издање Al Jazeera – објавио да су казнене операције у пакистанској долини Сват коштале око СТО ХИЉАДА људских живота! Без крова над главом остало је око 2,3 милиона људи (пре тога, у „Правди“ је саопштавано о 1,5 милиона избеглица). У свему томе Каргановић види тајну режију САД. Због тога, можда – како он пише – све ове колосалне жртве нису привукле пажњу „међународне заједнице“ а западна средства масовних комуникација су их прећутала.

Долина Сват налази се у северозападној пограничној провинцији Пакистана, 180 километара северно од града Пешавар. Крајем 19. века она је већ постала место страховитог покоља: „На пољима на којима је сазревала жетва, усред рушевина села, усред стења, лежала су тела, распадајући се под врелим сунцем, испуњавајући долину ужасним смрадом. Око њих су се одмах окупила јата лешинара који су се око лешева борили са одвратним гуштерима. До тада је казна која је погодила житеље долине Сват, као и њихови тешки губици, скршила морал многих, па се јавило неколико делегација како би изразило своју покорност“ - тако је „славни поход“ британске армије у долину Сват описао Винстон Черчил. Својим белешкама, Черчил је дао цинични поднаслов: „Једна епизода пограничног рата.“

Стефан Каргановић истиче да је овог пута главна улога у казненој акцији припала пакистанској војсци. Али, он се не упушта у именовање стратега који су је планирали. Мислим да се ту ради о Полишинеловој тајни. [\[2\]](#)

Инспиратори овог покоља се зову Збигњев Бжежински и Ричард Холбрук. Први је данас један од главних спољнополитичких ментора Б. Обаме, а други је специјални представник САД у Авганистану и Пакистану – раније је био амерички изасланик на Балкану, где је одиграо најзлокобнију улогу. Вреди запазити да је чак и бивши министар иностраних послова Русије, Игор Иванов, признавао да се Холбрук односио према Србима „као према стоци“. Међутим, нико му не може порећи перверзни ум и ђаволски талент. „Американци нису схватили да је Авганистан тек један другоразредни проблем – Пакистан је главни проблем тог региона“, истакао је пре две године немачки публициста Петер Шол-Латур. Изгледа да Холбрук уноси исправке у америчку стратегију.

Рећи да „крвави Ричард“ иде ка свом циљу преко лешева, то је као помиловати га по главици. На Балкану је ишао преко хиљада, а овде – преко десетина хиљада лешева. Ова џиновска млатилица свакодневно захтева достављање огромне количине разних резервних делова, опреме, горива, материјала за подмазивање, а на крају крајева и доброг западног ждрања за захтевни, пробирљиви „контингент“. Пружајући уз изузетно лагодне услове коридор за све ове америчко-натовске теретне токове који су у првом реду намењени убијању хиљада и хиљада мирних људи, Русија не само да се одрекла дела свог суверенитета, него је прихватила и тешку одговорност. Крв мирних становника тих планина наставља да се лије. Трагедија долине Сват позива на буђење савести човечанства!

(Превео с руског: **Василије Клефтакис**)

Пакт са ђаволом, под његовим условима

Пише: Игор Макаров
четвртак, 25 јун 2009 21:26

[\[1\]](#) Андреј Чикатило: манијакални садистички убица 53 жена и деце. (Прим. прев.)

[\[2\]](#) Полишинелова тајна је тајна која је уствари „свима“ позната. Одлика јој је, ипак, да се та тајна намерно не разоткрива, јер се сматра да је тако можда из разних разлога боље, али се при том занемарује ниво њеног познавања од стране слушалаца или читалаца, којима зато њена суштина може остати нејасна. (Прим. прев.)